

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele au se înapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 80 „		
Pe un pătrar de an . . . . . 40 „		
Un număr . . . . . 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		

In ziua marei adunări.

— Pe marginea unei chemări. —

În tot trecutul său istoric neamul nostru parcă n'a trecut prin astfel de grele încercări ca cele din timpul de față. În afară de hotare ochi plini de focul urei ne privesc cu gând de nimicire. Putem spune că în prezent n'avem nici un prieten sincer. Înăuntrul Țării suntem și mai de plâns. Mizeria rânjește hidos în toate unghiurile țării punând statul în imposibilitate de a-și respecta obligațiile față de străinătate iar funcționarii sunt neplătiți cu lunile în urmă.

În timpul din urmă s'a făcut o nouă reducere a salariilor reducând pe bietul funcționar la ultima expresie a mizeriei, conducătorii noștrii setoși — ca și adinioară *boerii* din principate cari se războiau pentru domnie — numai de putere și îmbogățire au socotit că aceasta este unica măsură mântuitoare.

Pătura noastră conducătoare este stăpânită de internaționalismul fără suflet și fără Dumnezeu.

Această mentalitate nu poate fi decât lucrarea francmasoneriei care ca o caracatiță tinde să amortească în noi simțul demnității omenești și naționale. Dar dacă este adevărat că ne aflăm pe marginea prăpastiei, totuși scăparea și mântuirea noastră nu ne poate veni de aiurea. Ea zace în forțele vii ce sălășluiesc în propria noastră ființă. Economisții zic că greutățile materiale tot printr'o regenerare economică pot fii învinse. Iată însă că bărbații cari văd în orizont apărând razele mântuirii noastre au ridicat glas și au zis că nu putem scăpa din ghiarele mizeriei decât printr'o înviore a vieții spirituale în toate straturile societății românești.

Biserica noastră ortodoxă necurmat dealungul veacurilor a plămădit sufletul creștin al neamului și a veghiat asupra sa în atare măsură încât a făcut dintr'ânsul cel mai nesecat izvor de energie din care care a țâșnit ca din toiagul lui Moisi, puterea de a învinge toate asperitățile vitrege ale soartei.

Și pentru ca această sfântă mamă a bucuriilor și necazurilor noastre să nu fie socotită ca un „*anacionism*” de către politica șubredă și desmățată ce stăpânește la noi, din Ardealul atâtor idei generoase s'a îndreptat *glas de chemare*. Grupul celor peste 300 de cărturari însemnați, comercianți și lucrători în frunte cu profesorul universitar și academicianul de elită *Sextil Pușcariu* au adresat apelul lor românilor ortodoxi de pretutindeni de a face într'un cuget și într'o simțire zid de apărare în jurul bisericii strămoșești „*suprema instituție sufletească a neamului românesc*” și de a ajuta în lupta de promovare a spiritualității creștine. „*Marele vindecător este Hristos și doctrina lui mântuitoare. A duce pe Iisus în familie în societate și în viața publică rată mijlocul sigur de scăpare și de însdrăvenire al statului nostru*” așa glăsuiește o parte din chemarea fiilor celor mai eminenți ai bisericii noastre de dincoace de Carpați. Pentru noi cei ce în fiecare clipă am vestit și prin scris și prin vorbă lucrul acesta, este cea mai desăvârșită bucurie și mângăere sufletească când vedem că și alții, cu autoritatea lor netăgăduită, mărturisesc aceasta.

Se mângăe sufletul iar noi clerul slujitor prindem curaj că această înaltă idee începe a-și face drum printre cărturarii a căror cultură am avut-o și o vrem creștină și nu păgână.

Ne punem însă acum o întrebare: Această minunată idee de chemare a sufletului românesc la limanul cel adevărat, va trezi ea oare în ființa bărbaților noștrii politici, cari

poartă pe umerii lor răspunderea grea a viitorului nostru, acea revizuire de conștiință spre a-i reduce la aceeași convingere cu semnatarii chemării că: „voind să apărăm națiunea întregită, trebuie apărută ortodoxia care rămâne și în viitor ceace a fost în tot trecutul nostru, puterea nebiruită de echilibrarea sufletească a poporului românesc“?

Își vor schimba politicianii noștrii metoda lor de lucru și atitudinea oarecum dușmănoasă de până acum față de Biserică?

Noi cari am avut de suferit de pe urma lor — chiar din a acelora dela cari așteptam mult mai mult — suntem *sceptici*, suntem ispițiți să ne îndoim. Dar ceace este sigur, este că ea va avea cuvenitul răsunset în marele masse de credincioși ortodoxi al căror suflet atins se va ridica să-și apere patrimoniul: Biserica și Țara. Dar aceasta este deajuns.

Exemplul pe care îl dau Franța, Anglia, Germania, Austria, Italia, unde majoritatea elitei intelectuale e încorporată cetății lui Dumnezeu este cu adevărat reconfortant și înălțător. În măsura în care Rusia Sovietică practică cu reprezițiune ateismul ce a ajuns oficial, popoarele cumiți își strâng rândurile elitelor lor intelectuale în jurul altarului creștin al Mântuitorului socotit ca singura salvare a nenorocirilor contemporane.

Pe acest drum salvator este chemată și societatea noastră ortodoxă.

Și va învinge!

Dumitru V. Anușoiu
preot.

Pe pământul făgăduinței...

— Note de drum —

De ing. Petru Fotoc

Mi-au fost totdeauna dragi călătoriile și pentru mine nici cea mai ssurtă, n'a ramas fără o observare și constatare. Dacă n'am avut posibilitatea să mă bucur de putința de a cerceta tot ce ași fi dorit, simțesc totuși în parte o satisfacție, dacă mi-se prilejuește a cunoaște locuri noi, din scrierile celor mai favorizați de soarte și dacă cetind cartea, am dat-o mai departe cu observarea, că așa ași fi putut să înfățișez cele văzute și eu, — atunci am fost chiar pe deplin mulțumit.

În lucrarea de față m'am trudit a fi în nota acestora, încercând a vedea și descrie lucrările astfel, ca cetitorul să le poată utiliza cu folos. De accia m'am nizuț să privesc călătoria noastră prin toate unghiurile.

Numirea *Ierusalem* — noi zicem Ierusalim — nădejdea lui Israil, derivă dela doauă cuvinte evreești: irah și salem = *evlavie* și *înțelepciune*. Arabii îi zic acestei patrii a regelui *Melchisedec*, *el-Kuds* ori *Kuds esch* — *Scherif*, evreii *Ieruschalajim* ear grecii și latinii *Hierosolyma*.

Trecutul său istoric este cu mult mai bine cunoscut, decât să necesite și din parte-mi o descriere mai detaliată. Țin să reamintesc aici numai puține întâmplări. Cam cu 15 secole a. C., a căzut sub stăpânirea *iebușitilor*, când a primit numele de *Sion*. La 1051 a. C. fu cucerit de *David*, chemându-se cetatea sa. Culmea măritei a ajuns-o sub *Solomon*, înțeleptul. L'au stăpânit *egiptenii*, cari l'au și pustit, apoi *filistenii*, *asirobabilonenii*, *perșii*, *grecii*, *romanii*, în urmă *arabii* și *turcii*; au sîngerat aici cruciații, ear în resboiul mondial, — ale căror consecințe economice, dar în deosebi morale, le simțim mereu și pretutindenea, — l'au cucerit englezii, sub comanda *generalului Allenby*, a cărui amintire este eternizată în statuia de bronz a marelui și distinsului soldat așezată în centrul orașului.

Dar pe lângă toate evenimentele croite de oameni între hotarele orașului din vremurile cele mai îndepărtate până astăzi, cele săvârșite chiar acu 19 veacuri o să rămână în veșnicie în splendoarea lor cerească, ca pilda grăitoare a tuturor timpurilor. Mă cuget la sfintele pațimi.

Bine a zis, cel ce a zis orașului *ce ate*. Este încunjurat cu un zid de piatră, de 4 Klm. lungime și 12 metri înălțime, construit în vremea lui David, dar complectat și terminat de Solomon. Imprejmuirea aceasta are 34 turnulețe, cari țin locul bastioanelor, apoi și nenumărate metereze. În oraș să poate intra prin cele 7 porți ale întăriturii, a opta numită *poarta de aur*, a fost închisă cu zid, încă în vremuri vechi. Porțile au următoarele numiri:

- 1). Poarta Iaffa,
- 2). „ noauă,
- 3). „ Damascului,
- 4). „ lui Irod,
- 5). „ lui Ștefan,
- 6). „ rămășițelor,
- 7). „ Sionului sau a lui David.

Zidul stă și astăzi, dar l'a încercat deabinelea dintele nemilos al veacurilor trecute. De mult nu mai servește scopul, pentru al cărui rost a fost rânduit. Orașul cu mult a depășit limitele fixate prin cingătoarea puternică, în urma dimensiunilor reclamate de dorul de expansiune al populației mereu crescândă ca număr și acesta în raport cu multiplele interese ale ei. La Poarta lui David, se mențin încă resturi din zidul vechei cetăți. Poarta Damascu-

lui a fost deschisă din ordinul lui Soliman al III-lea, chiar pe locul, unde a *intrat Mântuitorul în cetate* și este o creațiune admirabilă a artei de arhitectură arabă din secolul acela.

Orașul se împarte în 4 cartiere, prin cele două străzi principale și cari se încrucișează, una venind dela Poarta Iaffa, ear cealaltă dinspre a Damascului. Străzile principale sunt frumoase dar puține la număr, celealalte și cele laterale, sunt mai mult coridoare, ba chiar galerii înguste, cari leagă împreună și mai multe apartamente, pe lângă aceea că deserveșc circulația trecătorilor mereu în Ierbere. Sunt întrerupte cu trepte de lespezi de peatră, — notez că pretutindenea sunt pavate, — ici coale acoperite cu boltituri învechite, se par a fi fortificații, suis, coboriș, apoi o bucătică obla, că ear să se prelungească acest labirint, — întrerupt cu prăvălioare și diferite magazii, — așa precum este pe coastele *Kidronului* (sau Iosafat), *Hinnonului*, ori ale *Sionului*.

Pe când am fost noi acolo, apeductul era în lucrare, apa se transporta din depărtări mari cu trenul, că apoi cisternele publice, se grijească de populație, când apa de plouă era pe sfârșite. Către seară se adună ca la noi la sate la fântână mulțimea tineretului și cu glume înveslesc strada luminată cu petrol.

Privind dela distanță conglomeratul de clădiri, îți face impresia monotoniei întreruptă numai de turnuri și minarete mărețe, cupole masestoase. Ierusalimul nu este un oraș amuzant, lipsesc distracțiile. Totul are o înfățișare serioasă, croită de simțul religios și durere, că chiar acest sentiment, este adesea jignit prin neînțelegerile continue, cari duc și la încăiereri între cei localnici. Sunetul duios al atâtor clopote se vede că în asemenea cazuri nu inspiră între oameni bunăvoire.

(Urmează).

Intrând în Postul Mare.*)

— Postul și comoara adevărată. —

De mâne iarăși începem călătoria sfântului și marelui post.

Timpul postului este pentru noi creștinii timpul în care trebuie să facem o anumită pregătire duhovnicească, petrecându-ne vremea mai mult în rugăciune și în pocăință.

Dar să vedem înainte de toate ce este postul și cum trebuie să postim.

Infrânarea dela unele mâncări și complect dela beuturi vătămătoare, în anumite timpuri ale anului pentru curățirea atât a sufletului cât și a trupului se cheamă post.

*) Sosindu-ne prea târziu, această predică abia a putut fi publicată în N-rul acesta, odată cu cea următoare.

El este unul din cele mai potrivite și mai ales cele mai trebuincioase mijloace pentru înfrânarea pofetelor cari îndeamnă pe om la păcat și la porniri rele, asigurând stăpânirea sufletului asupra corpului. Pentru ca omul care are înrânsul porniri josnice să se îmbânzească, să se perfecționeze și pentru ca să se mai gândască că mai are și un suflet de mântuit, sfânta noastră biserică ortodoxă a impus încă dela început tuturor fiilor săi ca unică măsură postul.

Insuși Domnul nostru Iisus Christos a postit în timpul vieții sale pământești, patruzeci de zile pentru ca să se întărească cu sufletul spre a putea porni mai cu mult avânt pe calea spinoasă a sfintei Sale misiuni.

La toate ispitirile diavolului cari-L ademeneau cu mări și deșertăciuni trecătoare s'a arătat nepăsător și cu dumnezeiască virtute.

Dar temeiuri puternice cari ne îndeamnă la Post, găsim nespus de multe în Sfânta Scriptură atât a Noului cât și a Vechiului Testament și chiar sfinții Părinți bisericești ne arată cât de necesar este el pentru binele și fericirea noastră.

Iată de exemplu ce zice sf. Vasile cel Mare: „*Primii noștri părinți au fost isgoniți din rai pentru că n'au păzit această poruncă a postului. Noi deci trebuie să postim pentru ca să intrăm din nou în rai*”, iar fericitul Augustin spune: „*Postul curățește inima, ridică sufletul, supune carnea spiritului, face sufletul aplecat la căință și sdrobirea inimii, depărtează răul pornirii trupului, potolește vâpaea poftei și aprinde plăcerea curăției*”.

Dar pe lângă toate acestea postul este chiar și o măsură igienică pentru sănătatea corpului nostru.

Medicii cari cunosc atât de bine tot mecanismul și dezvoltarea vieții noastre corporale zic, că dacă postul n'ar fi fost instituit prin orânduială dumnezeiască de către Biserică, fi fost de neapărată trebuință să fie impus de către dânșii, deci de către știință.

Fiecare știm că sănătatea noastră trupească nu poate fi decât o variație a alimentelor ce le consumăm, adică un rezultat al simplității și mai ales al cumpătării în mâncare și beuturi.

Mâncarea continuă cu carne și alte grăsimi nu face altceva decât îngreuiază corpul, dând chiar naștere la diferite boli de stomac, cele mai multe nevindabile. Și cum să nu ia naștere aceste boale de care suferă cea mai mare parte din lume când nu mai dăm corpului timp de odihnă, de curățire, de repaoz, ci într'una îl asortăm cu alimente greu de mistuit, păcătuiind prin aceasta nu numai contra sănătății noastre și chiar și împotriva orânduiei sfinte care prin cuvântul sf. Apostol Pavel ne zice că nu „stomacul a fost făcut pentru bucate, ci bucatele pentru stomac” și iarăși în altă parte: că toate îmi sunt slobode, dar nu toate de folos”.

Iată dar pentru ce sfânta Biserică a stabilit cele 4 posturi de peste an și în acele timpuri ale anului când cumpătarea ne este mai folositoare, și când sufletul nostru trebuie să fie pregătit curat pentru dumnezeieștile evenimente ce urmează.

Dar sfânta Evanghelie de astăzi ne mai spune: „când postiți nu fiți ca fărnicii triști că își smolesc fețele lor ca să arate oamenilor că postesc. Adevăr zic vouă: și-au luat plata lor. Iar tu când postești, unge-ți capul tău și spală-ți fața ca să nu te arăți

oamenilor că postești ci Părintelui tău cel ce este în ascuns și Părintele tău cel ce vede în ascuns va da ție la arătare“.

Fariseii din timpul Mântuitorului întocmai astfel făceau. Se arătau în fața lumii că postesc, că fac milostenie, și altele, iar într'ascuns erau cei mai mari păcătoși. Cu alte cuvinte aceștia nu postau din convingere, ci numai de ochii lumii care îi credea cinstiți și evlavioși.

Farisei de aceștia se găesc și astăzi. Nu sunt între noi și oameni de aceia cari își bat pieptul că țin posturile toate trecând de cinstiți și virtuoși în fața lumii pe când în ascuns săvârșesc fapte apte de pedeapsă.

„Nu acest fel de post voesc eu zice Domnul: Ci desleagă toată nedreptatea, desleagă legăturile cele făcute cu silă lasă pe cel prins întru slobozenie și rupe toată scrisoarea cea cu nedreptate. Frânge celui flământ pâinea ta și pe săracii cei fără casă adu-i în casa ta; vezi pe cel gol îmbracă-l. Atunci va eși de dimineată lumina ta și sănătatea ta curând va răsări și va merge înaintea ta dreptatea și mărirea lui Dumnezeu“ zice profetul Isaia.

— Iată așadar, că e bine să postim și să facem și fapte bune dar nu ca să ne vadă lumea, ci „să nu știe stânga ce face dreapta noastră“.

„Postești? Arată-mi cu faptele tale și să nu postească numai gura, ci și ochii și urechile“ spune sfântul Ioan Gură de Aur!

De nici un folos nu ne va fi nouă postul dacă cu el, adevărat cu postul trupesc nu vom uni și postul sufletesc adevărat înfrânarea sufletului dela toate pornirile urâte și rele înălțându-l la Dumnezeu.

Noi însă căutăm binele și fericirea numai aici pe pământ străduindu-ne pe toate căile îngăduite și neîngăduite cum să ne înmulțim avutul, neglijând prin aceasta sufletul.

Dar scris este că omul nu este făcut pentru avuție și nici să se închine ei, ci lui Dumnezeu.

Omul trebuie să fie stăpânul averii sale dar nu robul ei. Nu putem slugi și lui Dumnezeu și lui Mamonă; iar proorocul David ne învață; *„Bogația de ar curge, nu vă lipiți inima de ea“*. Aceasta astăzi este iar mâne nu va mai fi. Spre a vă lămuri mai bine lucrul acesta iată următoarea istorisire: Un biet și sărman călător rătăcind într'o noapte furtunoasă printr'o pădure a văzut în depărtare o lumină ce venea dela fereastra unui castel în care locuia stăpânul Jocrurilor acelea și la care s'a grăbit să ajungă. În miez de noapte a bătut la poartă. Stăpânul mâniat că e conturbat la asemenea oră i-a strigat infuriat: Dar cum îndrăznești să-mi ceri adăpost; drept ce socotești casa mea, un han? Pleacă...!

Și călătorul i-a răspuns. Plec dar vă rog iertați-mi numai trei întrebări:

— Mă rog cine a locuit în această casă înaintea D-tale?

— Tatăl meu, răspuse bogatul.

— Și mai înainte de tatăl D-tale?

— Bunicul meu.

— Dar ei unde sunt acuma întrebă iarăși călătorul.

— Au murit, răspuse acela.

— Cum au murit? Oare s'au putut ei despărți de acest minunat palat? Dar ce crezi D-Ta o să te poți despărți?

Bogatul a rămas pe gânduri... și călătorul urmă:

— Vedeți dacă numai pe puțin timp locuiți în casa aceasta ce sunteți D-Voastră alta decât niște călători, iar casa nu este decât un han. Deci D-Ta ar fi bine să fi-i mult mai darnic cu săracii cari se vor ruga și pentru D-Ta Tatălui din cer.

Și bogatul nu numai că a adăpostit pe drumețul acela ci l-a răsplătit cu multă darnicie, căci el îi deschisă inima și sufletul.

Deci nu comoara de pe pământ să ne fie scopul nostru, ci mulțimea faptelor bune care este în cer mai de preț ca aurul. Acolo fiindu-ne comoara noastră; acolo ne va fi și gândul nostru sau după cum ați auzit în sfânta Evanghelie de astăzi că *„unde este comoara noastră acolo este și inima noastră“*.

În zadar vom posti noi și vom face rugăciuni dacă inima noastră va putea totuși grăuntele dușmăniei împotriva aproapelui. Înzadar vom posti dacă noi pentru a ne înavuți furăm și înșelăm, nedreptățim și mințim.

Ci dacă voim ca postul nostru să fie post de adevărată pocăință, iar rugăciunile noastre să fie bine primite și ascultate de Domnul Dumnezeu, să ascultăm și să îndeplinim sfaturile ce ni-le dă prin Sfânta Scriptură.

Să ne înfrânăm nu numai corpul prin post, ci să ne înfrânăm pornirile noastre cele rele și păcătoase. Să ne nizuim a arăta și prin fapte postul nostru, singurul lucru cu care ne putem prezenta înaintea lui Dumnezeu. Ele ne vor însoți și acolo fiindu-ne comoara cea adevărată și de mult preț.

Desigur că multora li-se va părea călătoria postului prea lungă și prea grea pentru a putea ajunge la bun sfârșit.

Pentru un bun și adevărat creștin nu este nici o greutate. Și doctoria este amară și greu de luat, însă rezultatul este sănătatea noastră. Întocmai la fel și postul care după cuvintele sfântului Ioan Gură de Aur *„este primăvara sufletului“*,

Să postim deci cu adevărat!

*

„Vino după mine“ ...! (Ioan 1, 43).

Domnul nostru Iisus Christos a arătat Apostolilor săi mijlocul prin care pot să se mântuiască zicându-le: *„Eu sunt calea, adevărul și viața;“* adevărat eu sunt calea pe care trebuie să mergeți pentru a nu vă rătăci în acest pustiu al vieții; eu sunt adevărul netăgăduit pe care trebuie să-l credeți și care nu vă poate înșela; eu sunt viața pe care s'o nădăjduiți, viața cea fericită, viața fără de sfârșit.

Dacă voește cineva să dobândească mântuirea, trebuie neapărat *„să-mi urmeze mie“* (Matei 19, 17).

Cuvintele acestea spuse apostolilor și poporului ce încunjura pe Domnul sunt rostite pentru toate timpurile și pentru toți oamenii.

Dar dacă astăzi Dumnezeiescul Învățător nu ne cheamă prin însăși gura sa, totuși auzim aceasta prin cuvintele vecinice ale sfintei Evanghelii care este însăși glasul său, îl auzim chemându-ne la sine în atâtea și șatâtea împrejurări fericite ori nefericite din viața noastră.

De pildă într'o zi încântătoare de primăvară când totul reînviază și înmugurește la viață parcă auzim glasul celui ce a făurit atâtea frumsețe și farmec zicându-ne *„Veniți după mine“* și bucurați-vă mai mult.

Dar înfârșit necazurile de tot felul, nenorocirile din viața noastră, moartea, decepțiile ce le întâmpinăm, ce sunt dacă nu acelaș glas care a chemat pe Apostolul Filip și care ne cheamă și pe noi spre a ne da mângăere și alinare.

Mântuitorul nu voește decât fericirea noastră așa cum o voit-o și lui Filip, lui Petru și Andrei cari și-au lăsat corabia și mrejele, au lăsat familiile lor și tot mirajul de fericire al lumii și au răspuns chemării Sale.

Nouă nu ni-se cere să facem întocmai așa cum au făcut sfinții Apostoli, dar nici nu este îngăduit a ne griji prea mult de cele pământești, de cele deșarte ci să avem în vedere că mai avem și un suflet ce trebuie mântuit.

Însăși sfânta Scriptură ne îndeamnă: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă“.

Nu numai cu pâine trăește omul ci mai ales trăește cu cuvântul lui Dumnezeu. Câți dintre noi nu avem ce ne trebuie, toate bunătățile pământului și totuși nu avem mulțumire, ne lipsește deci acel ceva, care ne-ar putea aduce fericire și aceasta este pacea sufletească pe care nu o putem găsi decât la Acela care a zis tuturor: „Pace vouă“, și căruia trebuie să-i deschidem inimile noastre.

Creștine! Mijlocul cel mai sigur prin care noi putem urma pe Mântuitorul este rugăciunea și pocăința. Cel ce se roagă și se pocăiește este umilit și scris este că celui umilit Dumnezeu nu-i stră împotrivă ci din contră îi dă grația și ajutorul Său, îi dă curaj spre a putea învinge greutățile ce-i stau în calea virtuților și a faptelor bune.

Pocăința și rugăciunea sunt cele mai alese măr-găritare cari întocmai ca fumul de tămâie, care face să dispară ca prin minune toate înclinațiile rele, toate viciile și gândurile viclene!

Prin pocăință și rugăciune omul ajunge să iubească pe Dumnezeu, să facă numai dreptatea, să spună numai adevărul, ajungând prin aceasta a răspunde chemării Domnului „Vino după mine“.

Timpul în care suntem noi este timpul marelui post. Timpul postului este pentru adevăratul creștin, timpul smereniei, al pocăinții și al rugăciunii.

Să ne rugăm deci neîncetat și pretutindeni: la noi acasă, pe câmp, pe cale și ori unde căci nimeni și nimic nu ne poate împiedeca de a ne ridica glasul spre Dumnezeu să-i cerem ajutorul.

Să ne pocăim și să ne rugăm până mai este vreme căci va veni timpul când ingerul morții ne va porunci să plecăm din lumea aceasta și atunci va fi prea târziu.

Dimitrie Anuțoiu
preot.

Insemnări.

Sfinții.

Toată lumea e de acord că sectarii sunt de proveniență protestantă. Și pe ei îi roade acelaș raționalism sec, întocmai ca și pe protestanți.

Protestanții nu cred în minuni; nu cred nici sectarii,

Sfinții încă nu pot să existe — după mentalitatea unui protestant; și-atunci ce credeți că zic sectarii despre sfinți.

Citez din „calendarul luminii“ pe 1933:

„Mântuirea dela Dumnezeu primii creștini(!) nu o așteptau prin nimeni altcineva, decât numai prin Domnul Christos. Inchinarea și rugăciunile lor, ei nu le îndreptau la nimeni altcineva, decât numai Domnului Christos. Ei nu au crezut niciodată că — afară de Domnul Christos — în cer sau pe pământ ar mai fi și altcineva, îngeri sau sfinți, cari să mijlocească la Dumnezeu „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire“.

Sectarii se fac că nu văd — și parcă nici nu văd — mai mult decât lungul nasului.

Dar ian să judecăm puțin mai încolo: Vă aduceți aminte că atunci când Iuda vânzătorul căuta să-L prindă pe Iisus, Care petrecea cu apostolii Săi, rugându-se, în grădina Ghetsimani, Petru a scos sabie întru apărarea Mântuitorului, iar El i-a răspuns: „Pune sabia ta în locul ei, că toți cei ce scot sabie, de sabie vor peri. Au nu crezi că pot a ruga acum pe Tatăl meu, și să-mi pună mie înainte mai mult decât douăsprezece leghe-oane de îngeri?“ (Matei XXVI, 52—53).

Mântuitorul însuș vorbește deci de ajutorul, de intervenția sfinților îngeri; iar în ce privește pe sfinți, firește că ei apar mai târziu, devenind sfinți de pe urma credinței puternice în Mântuitorul Christos și a suferințelor avute pentru El!

Creștinii adevărați trebuie deci să judece cu întreaga lor judecată, nu ca sectarii pe jumătate.

Logică sectară.

Sectarii nu cred în sfinți. De ce, poate că nici ei nu știu; nu cred patronii lor protestanții, sau nu cred pentru că sfinții nu-i ajută; destul și bine că nu cred în ei.

Ei nu cred nici în Sfânta Tradițiune. (Se vede că și aci sunt multe lucruri ce nu le vin pe placul lor).

Sectarii — sâmbătarii sau adventiști de ziua 7-a, nesmintit cred în ținerea Sâmbetei, de aceia se și numesc așa!

Și acum să-i vedeți cum demonstrează ei, cu logica lor, serbarea Sâmbetei (jidovești) și nu a Duminecii (creștinești): Toată (!) scriptura vorbește de ziua Sâmbetei și serbarea ei; înșiși sfinții părinți și scriitorii bisericești arată că serbarea Duminecii s'a instituit ulterior...

Ii credeți?... Dar cum să-i credeți, când ei înșiși spuneau mai sus că nu cred în sfinți?!

Ispravă adventistă.

La stârșitul însemnărilor despre sectari, am arătat că ei departe de a fi blânzi și smeriți cu inima sunt vicleni și provocatori. Și nu m'am înșelat.

Intr'un ziar din Capitală („Dimineața din 20 Februarie 1933, Nr. 9392) s'a publicat următoarea informație: „In satul Rohosna, din apropierea Cernăuțului, locuiește adventistul Palascenco. El avea dese certuri cu soția sa care nu voia să treacă la adventism. Iscându-se eri (adecă în 17 Februarie) o nouă ceartă, Palascenco și-a omorât soția cu o baionetă. Socrul săteanului sărind în ajutorul fiicei sale a fost și el grav rănit cu două lovituri de topor. La strigătele victimelor a intervenit săteanul Panechi, dar și acesta a fost rănit cu toporul de către Palascenco.

In cele din urmă jandarmii l-au arestat pe asasin. Medicul din Sadagura a dat primele ajutoare victimelor, care au fost apoi internate la spital“.

...Vedeți deci cum judecă sectarii adenvtiști pe cei cari nu trec la ratăcirea lor!?

Minciună sectară.

In Zăguzeni s'au înjghebat vre-o 5-6 sectari. Unul din ei e vulpe bătrână, și un client cunoscut al închisorilor. Totuș e om cu oarecare avere.

Ce se gândi el într'o zi?

Să adune oi pentru noul stau baptist nesmintit, dar cum? — Se hotărî să ducă într'un loc din zăvoi un miel; l-a legat acolo de o tufă și pe urmă a avizat pe altul, un om mai sărac. „Du-te în locul cutare, vei afla acolo legat un miel pe care ți-l trimite Dumnezeu în dar“.

Zis și făcut. Nicolae lui D. s'a dus a adus acasă mielul și l-a mâncat bucuros.

Observați la ce lucruri viclene recurg sectarii! Una ca aceasta se cheamă că e apucătură, sau mai precis, *minciună!*

Obiecte bisericesti

dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la Librăria Diecezană.

Onorații Domni preoți

cari au primit calendare spre desfacere și încă nu le-au vândut, sunt rugați a le restitui de urgență Librăriei Diecezane.

ȘTIRI

Locale.

Duminecă la sfânta Liturgie s'a cetit in biserica catedrala — Pastorală instructivă a P. S. Episcop Iosif, trimisă tuturor parohiilor, cu prilejul intrării in Postul Mare, al sfințelor Paști. Cei cari au fost cu luare aminte, au putut urmări cu folos învățăturile despre *domniile întunerecului*, cari caută să amăgească pe tot omul ce vine in lume, ferindu-se de ispitirile acelor și urmând lui Iisus, care este „lumina lumii...“ atât de bine reliefate in această Pastorală!

După amezăzi la vecernie preotul G. Noaghea profesor de liceu, a ținut o conferință in legătură cu intrarea noastră, a Bisericii creștine, in timpul marelui post. Cu exemple potrivite Dsa a arătat importanța postului pentru creștini; atât cel al mâncării, al înfrânării cât mai ales al faptelor bune, postul sufletului!

La liceul „Traian Doda“ a conferențiat, in aceeași zi Dr. Ioachim Miloia directorul Muzeului Bănățean din Timișoara — secretar al Institutului social de Vest — despre *renașterea artistică a Banatului*. Conferința aranjată in cadrele *Astrei* — despărțământul bănățean — a fost ascultată de un numeros public și cu deosebită atenție, dat fiind caracterul local al subiectului și bunul nume al conferențiarului in lumea noastră bănățeană.

Arta bănățeană-pictura prin eselență — se împarte in trei epi; cea anterioară ocupației turcești, de sub ocupație și cea ulterioară acestei ocupații, adecă după eșirea Turcilor din centrul Europei.

Arta din epoca întâia — ca și cea din timpul Turcilor — a suferit; in biserici picturile s'au șters, s'au acoperit cu mortar de Turcii cari au trasformat bisericile in moschei. Cel mai veci monument din epoca aceasta preturciască este mănăstirea „Seracă“. Stratul de mortar demolat, s'a găsit aci o veche pictură bizantină. In epoca a treia, arta picturală renaște și urmele se văd tot in biserici. Interesant că influențele — tot răsăritene bizantine — vin din Țara-românească și nu vin deloc dela Sârbi sau prin intermediul acestora. Școala cea mai importantă era cea dela Râmnic. De aci a venit „popa Vasile“ — recte dela Tismana, așezându-

se cu buifeni săi în Srediștea mica. El a înființat o școală-atelier de pictură. Cei eșiți din această școală au pro-văzut multe biserici bănațene cu pictura învățată la „Popa Vasile”. În deosebi s'a păstrat pictura lor în bi-sericile din Valea Begheului. Din școala aceasta are și muzeul eparhial patru picturi — de care conferențiarul a ținut să amintească.

Pentru „Piatra Scrisă” au mai donat: Liviu Șandru preot în Folea 200 Lei în amintirea răpaușăților: tatăl său învățătorul Dimitrie Șandru din Slatina și a fetei preotului, Olimpia. Dela un necunoscut suma de 200 Lei.

Dumnezeu să primească asemenea frumoase jertfe!

Favorul călătoriei permanente pe căile ferate române cu carnetul de funcționar plătiind 50% din costul biletului întreg, a intrat din nou în vigoare începând cu 1 Martie a. c. Afât măsura aceasta, cât și reducerea tarifului pe C. F. R. sunt dovezi că cea mai bună gospodărie se poate face prin reducerea de prețuri și concurența celorlalte mijloace de transport!

Finanțe. Ministerul de finanțe fiind sesizat de către diferite societăți comerciale, ca posedă stocuri însemnate de facturi tip vechi, le-a admis în mod provizoriu întrebuintarea acestora.

În acest caz, partea timbrului cu Stema Țării se va aplica de copia facturii, iar partea cu efigia Regelui, pe factura originală.

Ministerul de finanțe, în acord cu Banca Națională, a prelungit termenul de preschimbare a monetei de metal de 20 de lei cu efigia marelui voevod Mihai — termen care expira la 1 Martie a. c. până la 1 Aprilie 1933.

După această dată, această monetă nu va mai avea putere liberatorie, ministerul de finanțe ne mai acordând o nouă prelungire de termen pentru preschimbarea ei.

Corpul Portărilor Tribunalul Caransebeș.

Nr. Port. 433/1932, și 339/932.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908, prin aceasta public, că în urma deciziei Judecătorei Mixte din Caransebeș de sub Nr. 3306/932 efectuându-se execuțiunea la 24 Noemvrie 1932 în favorul urmăritoarei Victoria Crăciun și la 17 Septemvrie 1932 în favorul aceleiași urmăritoare reprez. prin avocatul Dr. Nicolae Domăneanțu domiciliat în Caransebeș pentru suma de 19.250 Lei — b. capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedes-trate cari s'au prețuit în 45.521 Lei — b. și anume:

diferite mobile ge casă, ca: credenț, canapea, toaletă, covoare etc. și diferite mărfuri de lipscănie ca: ștofe, pânzeturi, mătăsuri, mărunțișuri și etc. se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma deciziei Judecătorei mixte din Caransebeș de sub Nr. 3879/1932 și 4626/1932 G. pentru încasarea creanței de 19.250 Lei — capital cu 8% interese din 1 August 1932 și spesele de 7829 Lei — staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 9 Martie, 1933 la orele 9 a. m. în comuna Caransebeș la locuința urmăriitorului** și toți aceia cari au voie a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sequestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 24 Februarie 1933.

Șef portărel **Boroș.**

PUBLICAȚIUNE.

Moara episcopoească din Caransebeș str. Ovid Nr. 171, se dă începând cu 1 Mai 1933 în arendă pe calea licitației publice cu oferte închise, cari oferte timbrate în regulă au se între până inclusiv 16 Martie 1933 la Consiliul eparhiei ort. rom. a Caransebeșului, unde se pot primi informațiuni cu privire la această moară.

Consiliul eparhial și-a rezervat dreptul a decide liber asupra ofertelor fără considerare la rezultatul licitației și eventual a respinge toate ofertele fără nici o motivare.

Caransebeș, în 16 Februarie 1933.

Consiliul Eparhial.

În atențiunea preoților A apărut și se află la **Librăria Diecezană din Caransebeș „CURS DE CATIHETICĂ SAU METODICA RELIGIUNI”, Edițiunea III, de Dr. Petru Barbu. Prețul Lei 60.**

In curând vor apare:

Pe pământul făgăduinței impresii de călătorie de ing. Petru Fotoc.

Cine sunt sectarii? de consilierul ref. eparhial Nicolae Cornean.

Pentru comenzi a se adresa **Librăriei diecezane Caransebeș.**

Conspectul

„Manualele de religie pentru învățământul primar, publicat în „Biserica ortodoxă română“ Revista Sfântului Sinod, are în locul prim:

Cărțile de Religie

de Dr. P. Barbu și Pr. P. Bizerea

Pentru

1. Școlile de copii mici și clasa I a școlii primare . . . . . Lei 10.—
2. Clasele II și III ale școlii primare „ 10.—
3. Clasa IV a școlii primare . . . . . „ 10.—
4. Clasele V, VI, și VII ale școlii primare . . . . . „ 15.—

Editate de **Librăria Diecezană, Caransebeș.**

Immosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetăț, se găsesc spre vânzare la

Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Prăvălia

din colțul casei diecezane No. 169 din loc (unde a fost cândva „Severiniana“) este de închiriat. *Ofertele sunt a se înainta fără amânare Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.*

Tipografia

și Librăria

Diecezană

Caransebeș

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

AVIZ!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericească ș. a. ripize, prășnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericești.

Prof. Cornel G. Otonoga

pictor

Caransebeș, Str. Ghețării 4.

Aviz.

Ceasuri de turn repară temeinic, pe lângă garanție, măestru isteț și autorizat. Adresa:

Ionel Cioloca

Șipet, jud. Timiș-Torontal
gara Gătaia